

DEKAN (4) *sb m*

dekan (3), **dekanus** (1) *BielSpr* (3 : 1).

Zawsze -c-.

Tekst nie oznacza é; a pochylone.

sg N dekan (2). ◇ pl A dekańy (1). ◇ (lat.) N pl dekani.

Sł stp, Cn, Linde brak.

*W wojsku rzymskim dowódca dziesięciu żołnierzy, dziesiątnik; decanus Mącz [decanus – dziekan Murm 8; Mymer¹ 9; – dziekan, est nomen dignitatis, quasi supra X canonicos constitutus; decanus, qui X viros habet sub se, sive in ecclesia sive extra vel qui X militibus praeest vel clericis, dziesiątnik BartBydg; decanus, in Bibliis legitur pro decurione – miasto dziesiątnika, rotmistrza. Mącz 79a; cechmistrz; dziekan; dziesiątnik w wojsku – decanus Cn] (4) : ieden Decan miał ludzi pod fwą fprawą pod iednym Namiotem dziefiątek *BielSpr* 13; ma káždy Rotmistrz álbo ftarfzy fprawcá (Rzymiánie zwáli *Duces, Decani, Decuriones, Tribuni*) wfzyfki fobie poruczone ná dobrej pieczy mieć *BielSpr* 25v, 13 marg.*

*Szereg: »dekan to jest dziesiątnik« (1): Záfie teź y ony Setniki rozdzielano ná Decany/ to ieft/ Dziefiátniki *BielSpr* 13.*

Synonimy: dziesiątnik, rotmistrz.

Cf DZIEKAN

KCh